

ЧЕТАТА НА Х. ДИМИТЪРЪ И СТ. КАРАДЖА

Четвърта битка

Както и другитѣ нощи, така и тази, пжтувахме, докато съмне. Мѣстото бѣше гористо, та ние мислѣхме, че потерята не ще може да ни види. Уморени и отпаднали съвършено, на разсъмване спрѣхме въ една гора да починемъ, като поставихме стража. Всѣки заспа дълбокъ сънъ. Поставенитѣ стражи, които сжщо бѣха като насъ изморени, сжщо заспахъ.

Трѣбва да сме спали така часъ-два. По едно време чувате кучета да лаятъ, като изподъ земята. Потерята тръгнала да ни дири съ кучета и вървѣла следъ тѣхъ.

Най-напредъ турцитѣ нападнали на единъ нашъ четникъ, който скочилъ на крака и изгърмѣлъ срещу тѣхъ, убилъ единъ турчинъ, а другитѣ се разбѣгали. И отъ този гърмежъ никой отъ дружината не може да се събуди, освенъ нѣколко души, които били наблизу. Четникътъ почналъ да вика: „Ставайте, нападнати сме!“, но пакъ никой не дига глава. Тогава той тръгналъ изъ гората и почналъ да блѣска съ дрѣжката на пушката си, где кого завърне.

Въ кжсо време цѣлата дружина се намѣри на кракъ. Слънцето бѣше изкочило високо и силно печеше. Намирахме се между два хълма, които бѣха завзети отъ потерята. Така че, бѣхме попаднали между два огъня. Положението ни бѣше едно отъ най-опаснитѣ, въ каквито бѣхме изпаднали досега. Можехме въ кратко време да бждемъ избити до единъ. Решихме ние първи да нападнемъ потерята, та да заемемъ поне една височина. Раздѣлихме четата на три отдѣления.

Едното отдѣление остана подъ командата на Хаджията, другото — подъ командата на Караджата, а третото подъ командата на нѣкой си Мавро отъ гр. Казанлъкъ. Потеглихме ние съ Караджата напредъ и открихме огънь. Чакаме и Мавро да нападне отзадъ. Въмѣсто това, той избѣгалъ съ отдѣлението си. Тогава турцитѣ се струпахъ върху насъ.

Момчетата отъ нашето отдѣление, начело съ Караджата, се нахвърлиха срещу турскитѣ редове, и боятъ почна гърди срещу гърди. Псувни и викове заглушиха въздуха. Турскиятъ офицеръ, който командуваше потерята, падна отъ коня си, ударенъ отъ куршума на брата ми Петра. Това раздразни турцитѣ, и тѣ се впуснаха отчаяно да си отмѣстятъ за своя началникъ. Боятъ ставаше повече съ щикове и саби. Караджата, както винаги, вървѣше напредъ и сѣчеше на лѣво и на дѣсно. По едно време той остана заобиколенъ между турцитѣ, които се бѣха втурнали най-много срещу него, защото по дрехитѣ му тѣ познаха, че той ни е главатаръ. Той продължаваше да сѣче, да командува и да насърдава, но